

РЕШЕНИЕ

№ 6383

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6811** по описа за **2021** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ С., чрез процесуален представител юрк. Х., против решение № 20114787 от 13.05.2021г., постановено по н.а.х.д. № 1157/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав. С това съдебно решение е отменено Наказателно постановление № 22-007147/29.12.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 600 (хиляда и шестстотин) лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ. С доводи, че обжалваното решение е неправилно и постановено в противоречие с материалния закон, касаторът претендира неговата отмяна, както и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът – [фирма], чрез пълномощник адв. С., в съдебно заседание и с представен писмен отговор на касационната жалбата, взема становище за нейната неоснователност.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното: Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

В производството пред въззивния съд е установена следната фактическа обстановка:

На 24.11.2020г. контролните органи на ДИТ С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект на контрол - строителен обект: „Офис сграда с магазини, подземен паркинг и помещение за трафопост“, находящ се в [населено място], УПИ XI-9, 10, 11, 12, кв. 225, м. „Западно направление“, р-н „В.“, [улица], при което установили, че [фирма] в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ е приел лицето И. В. И. да извършва арматурни работи на армировъчни скелети, на кота -13.78 м в описания строителен обект, като „арматурист“, без със същия да е сключил трудов договор в писмена форма и без да е уредил отношенията по предоставяне на работна сила от лицето като трудови правоотношения. Проверката продължила на 07.12.2020г. по документи в сградата на ДИТ С., но до приключването ѝ не бил представен сключен трудов договор между И. В. И. и [фирма].

На 07.12.2020г., в присъствието на управителя на работодателя, свидетелят Винарска съставила АУАН № 22-007147/07.12.2020г. против [фирма] за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Въз основа на АУАН, при идентично словесно описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено наказателно постановление (НП) № 22-007147/29.12.2020г., с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 600 /хиляда и шестстотин/ лева за нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от показанията на св. Винарска, както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че обжалваното наказателно постановление е издадено при спазване на процесуалните правила, но при неправилно приложение на материалния закон, тъй като не е доказано вмененото нарушение. Приел е за безспорно установено, че лицето И. И. е полагал труд като арматурист на описания строителен обект, като е имал сключен трудов договор с [фирма], поради което санкционираното дружество [фирма] не е имало качеството на работодател по отношение на този работник и съответно не е нарушило чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на въззивния съд, че в случая вмененото нарушение не е доказано по несъмнен начин. От приобщения по делото доказателствен материал е видно, че лицето И. В. И. е полагал труд като арматурист на проверения строителен обект, но към датата на проверката е имал сключен трудов договор с [фирма], за който е изпратено уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ до ТД на НАП С.. Трудовият договор е сключен на 16.11.2020г., на която дата е изпратено и

уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, т.е. към момента на проверката лицето е предоставяло работна сила в полза на работодателя [фирма], като отношенията между страните са били уредени като трудови правоотношения чрез надлежно сключен писмен трудов договор, за който своевременно е подадено уведомление до ТД на НАП. Видно от представения договор за изпълнение на строително-монтажни работи [фирма] също е извършвал СМР на описания строителен обект в качеството си на подизпълнител. По делото липсват доказателства, че [фирма] е имал качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ по отношение на работника И. И. и съответно няма как да е субект на нарушението по чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Като е достигнал до същите правни изводи въззивният съд е постановил законосъобразно и и правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника по касация за присъждане на направените по делото разноски, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., за което е представен договор за правни услуги.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20114787 от 13.05.2021г., постановено по н.а.х.д. № 1157/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК] направените по делото разноски в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: